

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Betids

Citation: Richardt, Chr.: "Betids", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 2.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-workid55262/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

Mo'r vil med Halen heller observere,
hvad Varmegrad det monne være;
og de kan ikke komme overeens,
og begge gjør sig lige udtilbeens.
»Jaja, luk Øjet Mutter, det gjør jeg,
saa er Fornøjelsen saa meget større
ved pludselig at slippe for det Tørre,
nu een, to, tre!» — et Plask? — ak Nej, o Nej!
thi Andefa'r faaer Smæk paa Næbet,
og Mutter faaer et lignende paa Slæbet;
de spejler sig paa vante Viis,
men spejler sig — i lutter Is!
Der staa de To;
højest overraskede
ved ej at være overpjaskede,
de gjør kun Et: de glo og glo, —
til Anden vrisser: »Åv, hvor hvast,
jeg hænger næsten ganske fast!
O hvor jeg hader denne Nat-Is,
og Hanen med, som førte os paa Glati!»
Herr Andrik piller hende front i Nakken,
mens resignért han vralter opad Bakken:
Idag, min egen Rikkemo'r,
Fornøjelsen var *ikke* stor!

II.

Betids.

Tænk, Fastelavn er kommen igjen!
Matthis, min ivrige lille Ven,

er gaaet tilsengs med Hønsene,
paa store Planer pønsende.
Med Mesterskab pidsker han ellers sin Top,
men imorgen, ja saa vil han pidske op,
vist er det, han laante *Marens* Lygte,
og et Sæberis med, det er ingen Rygte!
— Han sover, han vaagner, han sover igjen,
men stærkt betaget,
kun som Rekruten Natten før Slaget.
Maren har rigtignok lov't at kalde,
men hun gaar jo rundt og kalder paa Alle,
og hun kunde sove over sig, hun,
— Nej, efter nok et uroligt Blund
beslutter han selv at være *Maren*,
for at undgaa Faren.
Søvnen sidder ham end i Øjet,
dog springer han op, tilgavn's fornøjet,
thi overalt er der tyst og stille,
det er ikke forsilde!
Lygten er tændt, han har vundet Spil, —
nu rask ad Sov'kammerdøren til,
gjennem Dagligstuen, — sikke Jav,
naar han ta'r dem Alle paa Sengen, — Av!
der sidder ved Lampen Fa'r og Mo'r,
Frits ovenikjøbet, hans store Bro'r,
Mo'r med sin Strømpe, Fa'r ved Avisen,
Frits med en højst drilagtig Fnisen, —
hvad bliver der nu af al hans Risen!
Der staar *Matthis*
med sit Tugtens Ris,
i stumpet Skjorte, paa Hosesokken;

slukøret seer han med lønlig Gru,
de Store er ikke tilsengs endnu,
og spørger bævendt: hvad er Klokken?
Hans Moder smiler: halv Tolv omtrent!
Du er kommet for tidligt min lille Ven,
det er bedst, Du pidsker iseng igjen! —
Men din Bedrift kan Du være bekjendt,
dine Boller, dem har Du ærligt fortjent!

III.

Patient.

Motivet fra et Maleri af Jan Sten.

Hvor er hun ung og yndig
som Engens Blomsterneg!
Men vildsomt Øjet brænder,
og Kinden er saa bleg;

ja bleg den ene Time,
en anden Stund saa hed;
af hvide og røde Roser
et skiftende Bed.

Ubuden kommer Taaren,
at smile har hun glemt;
paa Væggen hanger Cithren,
som den hun er forstemt.